

seguida entren els nens i nenes comensant:

Apa boixets
fort cric i crac
que soc puntaire....

les nenes van fent punta al compàs del piano i els nens també accionen seguit el ritme. I se van succeint les estrofes amb una música d'un caient ben popular, plena de vida i alegria. El públic enfussiat no pot contenir-se i esclata en xardorosa ovació demanant al sempre la sortida en escena del autor i apareixen el Rvnt, Félix Paradedà i en Josep M.ª Benaiges reproduint-se les ovacions i visques. Continuen algunes estrofes més a prec del públic i el taló cau donant per acabada una de les més atractives vetllades que ha celebrat el Foment. Un nombrós grup espera la sortida dels autors i els ovaciona novament, rebent també moltes felicitacions a les que hi ajuntem la nostre més entusiasta. Un altre èxit pel Foment i un triomf també per nostre periòdic.

Reporter.

La Bandera de la Patria

S'es dit pels panegiristes de les escoles laiques, pels seus mestres i deixebles que la bandera nacional no era més que «uns tres metres de tela posats en la punta d'un pal».

I aquests malvats partidaris i apologistes de les escoles laiques, conseqüents en lo que en elles s'ensenya, son els que un dia tractaren de impedir l'embarcament de nostres abnegades tropes quan anaven a cumplir al Africa una missió patriòtica, com era la de rentar les taques que les kábiles riffenyas havien inferit a la bandera espanyola. Mes tart, aquests mateixos i congèneres estrangers, enlloaven, arastrant pels carrers de París, de Londres i de Roma, a l'ensenya de la Patria, aquella que un dia es passejà triomfadora per tota

la terra essent de tots temuda i per tots respectada i exaltada.

A l'ombra benefactora del pabelló nacional, descobrirem i civilitzarem un mon que vegetava en mig de la barbarie i gentilisme, amagat i desconegut, per a ofrenar-lo com joell d'incalculable valúia al peus dels altars del verdader Deu i de la Patria. I si allà en la Oceanía s'aixequen les espumoses ones immortalitzant a Legazpi, a Salcedo, a Balboa, a Elcano i Magallanes, a la bandera d'or i gualda, es deguda la gloria del miracle. ¡Oh bandera gloriosa, la bandera de ma Patria! Tu fores la que encoratjares a mos invictes antepassats que lluitaren a Flandes, en la llegendaria epopeia marítima de Lepant, a Madrid, Saragossa, Bruc, Girona i Bailén, deixant en totes elles un heroisme no igualat.

Bailén, Arapiles, Tetuán, Callao, Cuba i Filipines, son encar vivents testimonis de la teva ardidesa, del teu triomf, de la sang que derrames, o de les vides que sacrificares en holocaust de la Patria, tan més volguda quant més desventurada.

¡Oh bandera gloriosa! Tú ets el símbol de nostra fe, i la impulsadora de nostres grans empreses; a tú es deguda la fortaleza de nostres màrtirs, ses excelses virtuts de nostres sants, l'apostólic zel de nostres missioners, les dots governamentals de nostres reis, les fabuloses conquestes de nostres majors, les épiques hassanyes de nostres exèrcits de mar i terra, i la previsió i sabiduria de nostres antigues institucions econòmiques i polítiques.

¡Oh santa bandera de la meva Patria! Tú fores la que inspirares a nostres savis eminentíssims, la que donares esplendor a nostra literatura, i florida a nostres arts. A tú es deu, nostre caracter, nostre geni, nostra tradició, nostra historia, nostres glories i grandeses, i per dir-ho amb una paraula la magnanimitat de nostra ànima nacional.

Si uns pocs fills espuris d'Espanya l'escarneixen i menyspreuen, reb en canvi, l'homenatge de fervents amors i entusiasmes, que'l consagren tots els restants, qui

tenen a gran gloria haver nascut en una terra on hi oneja una bandera tan pura tan gran i tan immaculada.

UN MALGRATENC.

Secció literaria

Nota històrica

Un desaparegut que torna

Una matinada del variable mes de març, sortia en Joan, patró intel·ligent d'un art de pescar, de son petit casal situat al barri del Castell. Abridat com al cor del ivern, amb un capot de caputxa i enribetat de vermell, recorria les poques cases liavors existents a la Vilanova de Palafròls, donant amb un gros garrot dos o tres cops a ses portes, cridant a llurs endormiscats habitants, per anar a tirar l'art.

Poc temps després, a frenc de l'aigua s'hi convoiaba un grup de persones d'un i altre sexe, cenyits sos pits del clàssic estrop. Varat el caro, feta la calada de la xarxa, i tirat a terra el cap de corda, En Joan sol i vern posat dintre la barca, tot fumant la seva pipa, rema mar endins com de costum per atalaiar la marxa del art.

De sobte una espessa boirina com sortida de la gola de les aigües, l'envolcalla per complert, privant-lo de veure lo que passa a sis braces de distancia. Si'ls ulls no veien, sentien les orelles, puix un aldarull de veus estranyes i un sorollós xip... xap de remis que va percebre, el desconcerta i alarmá. I raó tenia sobrada, per alarmar-se, doncs al trobar-se frec a frec les dues barques, els de la desconeguda l'intimaren a qu'es dongués per prè, i qu'es traslladés a ella. Malhauradament aquella barca era de pirates.

L'absència d'en Joan, no fou